

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการศึกษา

การศึกษานี้เป็นการศึกษากึ่งทดลอง (quasi-experimental research) แบบสองกลุ่ม วัดก่อนหลังการทดลอง เพื่อศึกษาผลของการสนับสนุนด้านข้อมูลต่อความวิตกกังวลของสมาชิก ครอบครัวของผู้ป่วยในหอผู้ป่วยหนัก โรงพยาบาลจอมทอง จังหวัดเชียงใหม่

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษานี้ เป็นญาติสายตรงที่อยู่ใกล้ชิดผู้ป่วย อยู่ในครอบครัวเดียวกันหรือเป็นผู้ที่ดูแลผู้ป่วยมากที่สุด ประกอบด้วย บิดา มารดา บุตรที่สืบทางสายเลือดและบุตรบุญธรรม สามี ภรรยา หรือผู้ที่อยู่ในครอบครัวเดียวกัน และมาเยี่ยมผู้ป่วยที่ได้รับการรักษาในหอผู้ป่วยหนักโรงพยาบาลจอมทอง จังหวัดเชียงใหม่ ต่อเนื่อง 3-5 วัน ตั้งแต่เริ่มเข้ารับการรักษา โดยมีการดำเนินการเลือกกลุ่มควบคุมไว้ก่อนจากนั้นได้เลือกกลุ่มทดลองตามลำดับ กลุ่มตัวอย่างในการศึกษานี้ เป็นบุคคลในครอบครัว ๑ ละ 1 คน มีการเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยกำหนดคุณสมบัติดังนี้

1. มีความยินดีและเต็มใจที่จะเข้าร่วมในการศึกษานี้

2. มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

3. มีความสามารถเข้าใจภาษาไทย อ่านออก เขียนได้ หรือเข้าใจในภาษาท้องถิ่นและติดต่อสื่อสารได้

4. มาเยี่ยมผู้ป่วยที่ได้รับการนอนรักษาในหอผู้ป่วยหนักโรงพยาบาลจอมทอง จังหวัดเชียงใหม่ ได้อย่างต่อเนื่องอย่างน้อย 3-5 วัน

ผู้ศึกษาจัดกลุ่มตัวอย่างเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แบ่งกลุ่มโดยจับเข้าคู่ (matching) กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 ราย แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 15 ราย และกลุ่มควบคุม 15 ราย โดยการเลือกเข้ากลุ่มเพื่อไม่ให้มีข้อแตกต่างกันนั้น เป็นบุคคลในครอบครัวของผู้ป่วยที่มีลักษณะตามคุณสมบัติ มีระดับความวิตกกังวลใกล้เคียงกัน คือ ระดับคะแนนความวิตกกังวลปานกลาง โดยมีคะแนนอยู่ในช่วง 40-59 คะแนน (Heikkila, 1998) คะแนนแตกต่างกันไม่เกิน 5 คะแนน อายุแตกต่างกันไม่เกิน 5 ปี มีความสัมพันธ์ในครอบครัวคล้ายกัน และเป็น ผู้มา

รับบริการในหอผู้ป่วยเป็นครั้งแรก ลักษณะของผู้ป่วยเป็นผู้ป่วยที่มีลักษณะความรู้สึกตัวใกล้เคียงกัน ซึ่งประเมินโดยการใช้ Glasgow Coma Scale การวินิจฉัยของแพทย์หรือเป็นโรคในระบบเดียวกัน ผู้ป่วยมีชีวิตในระยะเวลาในการศึกษา และระดับความรุนแรงเดียวกัน โดยแบบประเมินระดับความรุนแรงผู้ป่วยของโรงพยาบาลจอมทอง มี 4 ระดับความรุนแรง (กองการพยาบาล, 2542)

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษานี้ ประกอบด้วย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

1.1 แบบบันทึกข้อมูลส่วนบุคคลทั่วไปของสมาชิกครอบครัวผู้ป่วยในหอผู้ป่วยหนัก ประกอบด้วย อายุ เพศ สถานภาพสมรส ศาสนา อาชีพ ระดับการศึกษา รายได้ ความสัมพันธ์กับผู้ป่วย ประสบการณ์ในการได้รับบริการในหอผู้ป่วยหนัก และข้อมูลเกี่ยวกับผู้ป่วย ประกอบด้วย อายุ เพศ สถานภาพสมรส ศาสนา อาชีพ ระดับการศึกษา Glasgow Coma Scale ระดับความรุนแรงของโรค การวินิจฉัยของแพทย์และความเจ็บป่วยตามระบบของร่างกาย และจำนวนครั้งของการนอนรับการรักษาในหอผู้ป่วยหนัก

1.2 แบบประเมินความวิตกกังวลของครอบครัวผู้ป่วยในหอผู้ป่วยหนัก เป็นแบบวัดความวิตกกังวลในสถานการณ์ขณะนั้น ชื่อ The State Anxiety Inventory form X-I ของ สปีลเบอร์เกอร์ (Spielberger, 1972) ที่ได้รับการแปลจาก นิทยา คชภักดี สายฤดี วรกิจโกกลาง และมาลี นิสัยสุข (2524) แบบวัดนี้มีลักษณะเป็นการประเมินระดับความรู้สึกที่เกิดขึ้นหรือแบบสภาวะการณ์ (The State Anxiety Inventory) มีจำนวนคำถาม 20 ข้อ เป็นคำถามที่มีความหมายทางบวกและลบอย่างละ 10 ข้อ ใช้มาตราวัดแบบประมาณค่า 4 ระดับ คือ

ไม่มีเลย = 1 ความรู้สึกนั้นไม่ตรงกับความรู้สึกของผู้ตอบขณะทดสอบ

มีบ้าง = 2 ความรู้สึกนั้นตรงกับความรู้สึกของผู้ตอบขณะทดสอบเล็กน้อย

มีค่อนข้างมาก = 3 ความรู้สึกนั้นไม่ตรงกับความรู้สึกของผู้ตอบขณะทดสอบ

ค่อนข้างมาก

มีมากที่สุด = 4 ความรู้สึกนั้นไม่ตรงกับความรู้สึกของผู้ตอบขณะทดสอบมากที่สุด

ข้อคำถามแสดงความหมายทางบวก 10 ข้อ ได้แก่ ข้อ 1, 2, 5, 8, 10, 11, 15, 16, 19 และ 20 ข้อคำถามแสดงความหมายทางลบ 10 ข้อ ได้แก่ ข้อ 3, 4, 6, 7, 9,

12, 13, 14, 17 และ 18 การแปลความหมาย โดยข้อที่มีความหมายทางลบจะให้คะแนนทางตรงกันข้าม แล้วนำคะแนนของทุกข้อมารวมกัน แต่ละชุดจะมีคะแนนรวมกระจายระหว่าง 20-80 คะแนน คะแนนความวิตกกังวลรวมต่ำ หมายถึง ระดับความวิตกกังวลต่ำ คะแนนความวิตกกังวลรวมสูง หมายถึง ระดับความวิตกกังวลสูง การแบ่งระดับคะแนนนั้นเนื่องจาก สปีลเบิร์กเกอร์ (Spielberger, 1972) ไม่ได้แบ่งระดับคะแนนไว้ การศึกษาและการหาความตรงของคะแนนความวิตกกังวลของไฮคิลลา (Heikkila, 1998) โดยแบ่งระดับคะแนน ดังนี้

คะแนน 20-39 หมายถึง มีความวิตกกังวลในระดับต่ำ

คะแนน 41-59 หมายถึง มีความวิตกกังวลในระดับปานกลาง

คะแนน 60-80 หมายถึง มีความวิตกกังวลในระดับรุนแรงหรือสูง

การหาคุณภาพของเครื่องมือ สปีลเบิร์กเกอร์ และคณะ (Spielberger, et al., 1972) หาความตรงของแบบประเมิน โดยวิธี know group technique ในนักศึกษาของมหาวิทยาลัยรัฐฟลอริดาจำนวน 197 คน และค่าความเที่ยง พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .83-.94 ซึ่งแบบประเมินความวิตกกังวลนี้เป็นที่นิยมใช้กันอย่างแพร่หลาย ในประเทศไทยมีผู้นำไปใช้ เช่น พิกุล ดันดิธรรม (2533) นำไปใช้วัดความวิตกกังวลของญาติผู้ป่วยที่เข้ารับการรักษาในหอผู้ป่วยหนัก ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ 0.92 นาฏยา เอื้องไพโรจน์ (2535) ได้นำไปใช้วัดความวิตกกังวลของกลุ่มสมรสผู้ป่วยที่เข้ารับการรักษาในหอผู้ป่วยหนักศัลยกรรม ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ 0.89

2. เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการศึกษา

2.1 แผนการสนับสนุนด้านข้อมูลสำหรับสมาชิกครอบครัวของผู้ป่วยในหอผู้ป่วยหนัก เป็นการสนับสนุนข้อมูลเกี่ยวกับการให้รายละเอียดหรือคำอธิบายที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมภายในหอผู้ป่วย กฎระเบียบและเวลาเยี่ยมของโรงพยาบาล ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพความเจ็บป่วยของผู้ป่วย คำอธิบายเกี่ยวกับการตรวจต่าง ๆ เหตุผลของการใช้เครื่องมือ การดูแลรักษาที่ผู้ป่วยได้รับ ตลอดจนการวินิจฉัยโรค การพยากรณ์โรค และการปฏิบัติตัวของผู้ป่วยเกี่ยวกับโรค เพื่อให้สอดคล้องกับแผนการรักษา โดยมีการให้ข้อมูลด้านสุขภาพ แบ่งเป็นระยะแรก (24-48 ชั่วโมง) ระยะที่ 2 (หลัง 48-72 ชั่วโมง) และระยะก่อนย้ายออกจากหอผู้ป่วยหนัก (หลัง 3-5 วัน) และให้การสนับสนุนด้านข้อมูลอย่างต่อเนื่องใน 3-5 วัน ขณะที่ผู้ป่วยอยู่ในหอผู้ป่วยหนัก

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1. การหาความตรงตามเนื้อหาของเครื่องมือ (content validity)

1.1 แผนการสนับสนุนด้านข้อมูลของบุคคลในครอบครัวของผู้ป่วยในหอผู้ป่วยหนัก นำไปเสนอผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน คือ อาจารย์พยาบาลผู้เชี่ยวชาญด้านการดูแลผู้ป่วยและครอบครัวในภาวะวิกฤต 2 ท่าน และพยาบาลผู้เชี่ยวชาญด้านการดูแลผู้ป่วยและครอบครัวในภาวะวิกฤต 1 ท่าน แล้วนำข้อเสนอแนะที่ได้รับไปปรับปรุงให้มีความเหมาะสม แล้วนำไปทดลองใช้กับสมาชิกครอบครัวของผู้ป่วยในหอผู้ป่วยหนัก จำนวน 3 ราย แล้วนำมาปรับเพื่อให้เหมาะสม

2. การหาค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือ (Reliability)

ผู้ศึกษานำแบบประเมินความวิตกกังวลมาตรวจสอบความเชื่อมั่นของเครื่องมือ โดยนำไปทดสอบกับสมาชิกในครอบครัวของผู้ป่วยในหอผู้ป่วยหนัก จำนวน 15 ราย ในโรงพยาบาลจอมทอง จังหวัดเชียงใหม่ ในช่วงเวลาก่อนที่จะศึกษา โดยทดสอบในรายที่มีคุณสมบัติคล้ายกันกับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา แล้วนำมาหาคำนวนหาค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือ โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) ได้ค่าเท่ากับ 0.93

การพิทักษ์สิทธิ กลุ่มตัวอย่าง

ผู้ศึกษาชี้แจงการการพิทักษ์สิทธิกลุ่มตัวอย่างเริ่มจากการแนะนำตนเอง ชี้แจงวัตถุประสงค์ของการศึกษา ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล และระยะเวลาของการศึกษาพร้อมทั้งชี้แจงให้ทราบถึงสิทธิของกลุ่มตัวอย่างในการตอบรับหรือปฏิเสธการเข้าร่วมการศึกษาในครั้งนี้ โดยไม่มีผลต่อการรับบริการพยาบาล และผู้ป่วยจนครบตามกำหนดเวลา กลุ่มตัวอย่างสามารถบอกเลิกได้ทันที โดยไม่มีผลต่อการบำบัดรักษาหรือการบริการที่ได้รับ นอกจากนี้ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาถูกเก็บไว้เป็นความลับ จะนำเสนอในภาพรวม และนำไปใช้ประโยชน์ในการศึกษาเท่านั้น

การรวบรวมข้อมูล

ผู้ศึกษามีขั้นตอนในการรวบรวมข้อมูลดังต่อไปนี้

1. ผู้ศึกษาทำหนังสือแนะนำตัวผ่านคณบดีคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัย เชียงใหม่ถึงผู้อำนวยการโรงพยาบาลจอมทอง จังหวัดเชียงใหม่ เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์ และขออนุญาตรวบรวมข้อมูลตามวันและเวลาที่กำหนด

2. เมื่อได้รับหนังสืออนุมัติ และได้มีการอนุญาตเข้าเก็บรวบรวมข้อมูลการศึกษาจาก ผู้อำนวยการโรงพยาบาลจอมทองแล้ว ผู้ศึกษาคิดต่อหัวหน้าการพยาบาลและหัวหน้าหอผู้ป่วยหนัก เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์ขั้นตอนการรวบรวมจากกลุ่มตัวอย่าง และขอความร่วมมือในการศึกษา

3. ดำเนินการเลือกกลุ่มตัวอย่างเพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์ และขอความร่วมมือในการเข้าร่วมเป็นผู้ร่วมการศึกษา โดยมีการให้ข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการดำเนินศึกษา ช่วงระยะเวลาในการเก็บข้อมูลรวมทั้งการพิทักษ์สิทธิของผู้เข้าร่วมก่อนการศึกษา

4. ผู้ศึกษาดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับกลุ่มตัวอย่าง โดยขอความร่วมมือในการลงชื่ออนุญาตและยินยอมเข้าร่วมศึกษาครั้งนี้

4.1 กลุ่มควบคุม มีจำนวน 15 ราย

4.1.1 ผู้ศึกษาเข้าพบและแนะนำตัวกับกลุ่มตัวอย่างเป็นรายบุคคลที่หอผู้ป่วยหนัก โรงพยาบาลจอมทอง จังหวัดเชียงใหม่ ชี้แจงวัตถุประสงค์ และขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคลและแบบประเมินความวิตกกังวล

4.1.2 กลุ่มตัวอย่างกลุ่มควบคุม จะได้รับการได้รับข้อมูลตามปกติในขณะที่เข้าเยี่ยมผู้ป่วยจากเจ้าหน้าที่ในหอผู้ป่วยหนัก

4.1.3 ผู้ศึกษาทำการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบประเมินความวิตกกังวลอีกครั้ง ในช่วงเวลา 3-5 วันหลังผู้ป่วยเข้ารับการรักษาในหอผู้ป่วยหนัก ในรายที่ต้องการซักถามผู้ศึกษายินดีในการตอบคำถามหรือให้ข้อมูลได้หลังการสิ้นสุดการทดลอง

4.2 กลุ่มทดลอง จำนวน 15 คน

4.2.1 ผู้ศึกษาเข้าพบและแนะนำตัวกับกลุ่มตัวอย่างที่หอผู้ป่วยหนักโรงพยาบาล จอมทอง จังหวัดเชียงใหม่ ชี้แจงวัตถุประสงค์ของการศึกษาเป็นรายบุคคล

4.2.2 ขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล และแบบประเมินความวิตกกังวล หลังจากได้ระดับคะแนนของความวิตกกังวล เพื่อนำกลุ่มตัวอย่างไปเข้าสู่

กับกลุ่มควบคุม

4.2.3 ผู้ศึกษาได้เริ่มต้นด้วยการสร้างสัมพันธภาพ เริ่มให้ข้อมูลด้านสุขภาพสำหรับครอบครัวของผู้ป่วยในหอผู้ป่วยหนักแก่กลุ่มตัวอย่าง ภายใน 24 ชั่วโมงแรก ตามที่ได้วางแผนไว้ตามกำหนดเวลา

แผนการสนับสนุนด้านข้อมูลที่ผู้ศึกษาได้สร้างขึ้น โดยให้แผนการสนับสนุนด้านข้อมูลสำหรับสมาชิกในครอบครัวผู้ป่วยในหอผู้ป่วยหนักเป็นรายบุคคล มีขั้นตอนดังนี้

1. ในช่วง 24-48 ชั่วโมงแรก หลังผู้ป่วยเข้ารับการรักษาที่หอผู้ป่วยหนัก ในขั้นตอนแรกที่จะเริ่มการสนับสนุนด้านข้อมูลแก่สมาชิกในครอบครัวผู้ป่วยในหอผู้ป่วยหนัก โดยมีการสร้างสัมพันธภาพ โดยแนะนำตนเองและการทักทายทั่วไป เพื่อสร้างบรรยากาศให้เป็นกันเองมากที่สุด การซักถามความรู้สึกและการรับฟังปัญหา รวมทั้งการยอมรับการระบายความวิตกกังวลและการแสดงออกของสมาชิกในครอบครัวผู้ป่วยในหอผู้ป่วยหนัก ขั้นตอนต่อไปเริ่มให้ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะสภาพแวดล้อมทั่วไปของหอผู้ป่วยหนัก ลักษณะการให้บริการ เจ้าหน้าที่ที่ให้การดูแลรักษาพยาบาล การติดต่อสื่อสาร กฎระเบียบการเข้าเยี่ยมในหอผู้ป่วย สภาพความเจ็บป่วยของผู้ป่วยในปัจจุบัน สาเหตุของการที่ผู้ป่วยต้องเข้ารับการรักษาในหอผู้ป่วยหนัก และการรักษาพยาบาลที่ได้รับ ซึ่งรวมถึงอุปกรณ์ทางการแพทย์ที่ใช้กับผู้ป่วยและพร้อมทั้งให้แผ่นพับแนะนำหอผู้ป่วยและการปฏิบัติตัวขณะเข้าเยี่ยม นอกจากนี้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับการปฏิบัติตัวของสมาชิกในครอบครัวผู้ป่วยในหอผู้ป่วยหนัก การช่วยเหลือและดูแลผู้ป่วยขณะเยี่ยมด้วย พร้อมทั้งให้แผ่นพับแนะนำหอผู้ป่วยหนัก ในช่วงนี้มีการนำสมาชิกในครอบครัวผู้ป่วยในหอผู้ป่วยหนักไปเยี่ยมข้างเตียงผู้ป่วยโดยผู้ศึกษาอยู่เคียงด้วย ในระยะนี้เปิดโอกาสให้สมาชิกในครอบครัวผู้ป่วยในหอผู้ป่วยหนักได้ซักถามได้ ใช้ระยะเวลาประมาณ 15-20 นาที และนัดหมายเวลาเข้าเยี่ยมในครั้งต่อไป

2. ระยะ 48 -72 ชั่วโมงหลังผู้ป่วยเข้ารับการรักษา มีการสร้างสัมพันธภาพเพิ่มเติมเพื่อให้เป็นที่ไว้วางใจและเป็นการสนับสนุนด้านอารมณ์อย่างหนึ่งด้วย การให้ข้อมูลในระยะนี้ จะเป็นการทบทวนการให้ข้อมูลในครั้งก่อนเพิ่มเติมอีกเล็กน้อย และสภาพอาการความเจ็บป่วยในปัจจุบัน การพยากรณ์โรค ผลการตรวจวินิจฉัยต่าง ๆ ภาวะโรค และการรักษาพยาบาลที่ต่อเนื่อง รวมทั้งสิทธิในการรักษา โดยให้ข้อมูลตามความเป็นจริง ชัดเจน และเปิดโอกาสให้ซักถามได้ ใช้ระยะเวลาประมาณ 15-20 นาที

3. ระยะหลัง 3 วัน ถึง 5 วัน หลังผู้ป่วยเข้ารับการรักษา วิธีการให้ข้อมูลในช่วงนี้เป็นช่วงที่สมาชิกในครอบครัวผู้ป่วยในหอผู้ป่วยหนักสามารถรับรู้ข้อมูลได้มากขึ้น เนื่องจากผู้ป่วยอาจมีอาการดีขึ้นแล้ว และบางรายอาจต้องได้ย้ายหอผู้ป่วย ในบางรายที่ไม่สามารถย้ายออกจากหอ

ผู้ป่วยหนักเกิน 5 วัน ผู้ศึกษาจะคัดออกจากการศึกษา ลักษณะของข้อมูลที่ให้กับกลุ่มตัวอย่างเป็นข้อมูลเกี่ยวกับการปฏิบัติตัวของผู้ป่วยในภาวะโรคที่มีการเจ็บป่วยอยู่ และการส่งเสริมป้องกันฟื้นฟูสภาพร่างกาย เพื่อป้องกันการเจ็บป่วยซ้ำอีก การตรวจรักษาต่อเนื่อง ระยะเวลาและกิจกรรมที่ต้องจำกัด คำแนะนำเรื่องการใช้ยา การควบคุมอาการและสังเกตอาการผิดปกติ นอกจากนี้ให้ข้อมูลที่เกี่ยวกับลักษณะหอผู้ป่วยทั่วไป การให้บริการ และเจ้าหน้าที่ที่ดูแลต่อในหอผู้ป่วยทั่วไป พร้อมทั้งให้แผนพับที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับความเจ็บป่วยของผู้ป่วย และมีการเปิดโอกาสให้ซักถามได้ ใช้ระยะเวลาประมาณ 15-20 นาที

4.2.4 หลังดำเนินการการสนับสนุนด้านข้อมูลสำหรับครอบครัวของผู้ป่วยในหอผู้ป่วยหนักตามแผนและให้อย่างต่อเนื่องเป็นระยะเวลา 3-5 วันหลังผู้ป่วยเข้ารับการรักษาในหอผู้ป่วยหนัก และวัดความวิตกกังวล โดยให้สมาชิกครอบครัวของผู้ป่วยหนักตอบแบบสอบถามความวิตกกังวล

5. ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล รวมทั้งการตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูลและนำข้อมูลที่ได้อาวิเคราะห์ทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้ศึกษานำข้อมูลมาวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป โดยใช้สถิติดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ป่วยและครอบครัว โดยใช้สถิติพรรณนา หาค่าเฉลี่ย ความถี่ ร้อยละ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เสนอผลโดยใช้ตารางประกอบ

2. ทดสอบความแตกต่างของการเปลี่ยนแปลงคะแนนความวิตกกังวลภายในกลุ่มเดียวกัน ระหว่างก่อนและหลังการได้รับการสนับสนุน ด้านข้อมูลสำหรับบุคคลในครอบครัวของผู้ป่วยในภาวะวิกฤตของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้สถิติทีคู่ (dependent paired t-test) เนื่องจากข้อมูลมีการกระจายของโค้งเป็นปกติ จากการทดสอบด้วยสถิติ Komogorov-smirnov

3. วิเคราะห์และทดสอบความแตกต่างของคะแนนความวิตกกังวลในการได้รับการสนับสนุนด้านข้อมูลสำหรับบุคคลในครอบครัวของผู้ป่วยในภาวะวิกฤต ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้สถิติที (t-test) ที่ระดับนัยทางสถิติที่ 0.05